
Profesorka Königová v osobním životě nedělala kompromisy, chtěla žít naplno

Profesorka Königová ve svém osobním životě nedělala kompromisy, chtěla žít naplno

Zemřela výjimečná a charizmatická žena pevných zásad, která zasvětila život péči o popálené pacienty – profesorka Radana Königová.



Měla jsem tu čest paní profesorku každodenně potkávat po celých šestnáct let, co pracuji na klinice popálenin jako interní konziliář. Měla jsem rovněž příležitost paní profesorku doprovázet na řadě vzdělávacích akcí. Takto jsme spolu strávily např. týden v Brazílii a Palermu (měla pečlivě složený malý kuffík a přitom z něj dokázala vykouzlit velmi elegantní modely).

Prostě a otevřeně dokázala hovořit o svém osobním i profesním životě a já uchváceně naslouchala. Postupně mě pasovala do role svého „anděla strážného“. Když mi tak řekla poprvé, pocítila jsem směs hrdosti, velké odpovědnosti, ale i jisté vřelosti.

Pamatuji se, jak mi v létě před sedmi lety zavolala někdy okolo desáté večerní do služby a řekla, že ji při sekání trávy poštípalo asi šest divokých včel do obličeje a že otekla. Byla na chalupě sama s tehdy šestiletou vnučkou Julinkou. Věrná pověsti chirurga, v lékárnice kromě dezinfekce a instrumentaria neměla žádné léky, zmohla jsem se proto jen na pár „babských rad“ a nezbývalo mi než doufat (kdybych nesloužila, hned bych vyrazila za ní)... Jak se mi ulevilo, když jsem jí ráno zavolala a na druhé straně se ozvalo její pověstné „halóóó“.

Paní profesorka nikdy nepochybovala o své profesi. Jak sama říkala: „Narodila jsem se v lékařském prostředí, vůně ordinace byla pro mne vůní domova. O jiném povolání jsem nikdy neuvažovala.“ To se také odráželo v jejím každodenním počínání – v nezpochybnitelnosti práva na život a povinnosti zachraňovat, v respektu k životu a zároveň pokoře.

Paní profesorka je právem považována za završitelku díla profesora Františka Buriana, zakladatele československé plastické chirurgie. V posledních letech se převážně věnovala etické stránce popáleninového úrazu. Její kazuistiky byly zdrojem jedinečné pregraduální i postgraduální výuky, zároveň i elixírem jejího života. Na své kolegy kladla vysoké nároky, největší nároky však kladla sama na sebe.

Za šedesát let svého pracovně aktivního života (z toho padesát let na klinice popálenin) zachránila tisíce pacientů s rozličnými životními osudy. Od počátku léčby každého pacienta měla jasnou vizi, kterou směřovala nejen k záchraně lidského života, ale i k maximálnímu návratu pacienta do plnohodnotného života. Razila koncept multidisciplinární, kontinuální péče. O své pacienty pečovala desítky let.

A jaká byla paní profesorka sama pacientkou? Jedním slovem - netrpělivá. Vlastní nemoc byla pro ni ztrátou času, takže na to, aby byla nemocná, v jejím životním tempu nikdy čas nezbyl. A pokud ji opravdu nějaká zdravotní „záležitost“ dostihla, nepřestávala být lékařem – chirurgem a nejráději vše řešila racionálně a radikálně. A opravdu neúčinnějším lékem byl plný diář.

Řadu bitev jsme spolu vybojovaly. Bohužel, tu poslední ne. Zemřela náhle v pooperačním období po ortopedické operaci. Pro operaci se rozhodla, protože ve svém osobním životě nedělala kompromisy. Chtěla každodenně docházet do práce, plně se věnovat výuce studentů a mladých lékařů v předatestační přípravě, školit doktorandy. Byla spjatá s přírodou v Podještědí, kde její rodina vlastnila dům, chtěla plít záhonky, chodit po zahradě, věnovat se svým vnoučatům. Žít život naplno.

I paní profesorka však měla své pochybnosti. Před odchodem na operaci se se mnou loučila citátem z Hamleta – „... *The dread of something after death makes cowards of us all ...*“ Ona však zbabělá nikdy nebyla.

Já i všichni mí kolegové jsme vděční i hrdí na to, že jsme mohli s paní profesorkou pracovat. Nesmazatelně v nás zanechala svůj otisk. Děkuje.

Monika Tokarik

Zádušní mše za profesorku Radanu Königovou se bude konat ve středu **2. října od 15.00 hodin** v kostele Nejsvětějšího Salvátora na Křížovnickém náměstí v Praze.